[Sự Tây Hóa Thái Bình Dương và Sự Sụp Đổ Không Thể Tránh Khỏi của Quyền Bá Chủ]

Bởi Frank , 31 Tháng 7 2026

Sự Tây Hóa Thái Bình Dương và Sự Sụp Đổ Không Thể Tránh Khỏi của Quyền Bá Chủ

Bởi Frank Dumon

> Trong một môi trường truyền thông tràn ngập tuyên truyền phương Tây và sự thiển cận chiến lược, những khoảnh khắc hiếm hoi của sự sáng suốt tạo ra một đối trọng cần thiết. Một cuộc trò chuyện sâu sắc kéo dài hai mươi mốt phút gần đây giữa nhà báo kỳ cựu George Galloway và nhà phân tích sắc sảo, nhà giáo dục KJ Noh, mang lại một khoảnh khắc như vậy. Cuộc phỏng vấn mổ xẻ tình thế nguy hiểm, cận kề chiến tranh trên bán đảo Triều Tiên và phác họa một bức tranh trần trụi về quá trình 'Ukrain hóa' hệ thống ở Thái Bình Dương. Đối với những ai biết lịch sử khu vực, và những ai nhận ra các mô hình bành trướng đế quốc chủ nghĩa phương Tây, thông điệp là không thể nhầm lẫn: chúng ta đã suýt tránh được một cuộc chiến thảm khốc, và các chuẩn bị cho cuộc tiếp theo đang được tiến hành hết tốc lực.

Bài viết này không chỉ đơn thuần là bản tóm tắt cuộc trò chuyện đó, mà là một đánh giá phê phán toàn diện về thực tế địa chính trị ở Đông Á. Nó vạch trần sự hung hăng vô tận của phương Tây và vai trò của các 'Quisling' địa phương – những kẻ cộng tác hy sinh chính dân tộc và khu vực của mình trên bàn thờ của quyền bá chủ Mỹ đang hấp hối. Từ nền chủ quyền giả hiệu của Hàn Quốc đến sự trở lại bi kịch của các căn cứ quân sự Mỹ tại Philippines, và từ khả năng phục hồi của Triều Tiên đến chủ quyền

công nghệ của Trung Quốc: đây là một phân tích về một thế giới đang cân bằng bên bờ vực thẳm, bị đẩy bởi một tầng lớp tinh hoa không còn khả năng hoặc không muốn đối mặt với thực tế.

Hàn Quốc: Một Quốc Gia Có Chủ Quyền Trên Danh Nghĩa, Một Thuộc Địa Của Mỹ Trong Thực Tế

Một trong những sự thật tiết lộ nhất nhưng ít được thảo luận trên các phương tiện truyền thông chính thống phương Tây là sự thiếu vắng chủ quyền thực tế của Hàn Quốc. Giáo sư KJ Noh đúng khi chỉ ra rằng quân đội Hàn Quốc, với quy mô ấn tượng nhưng gây hiểu lầm là 3,6 triệu quân, nằm dưới quyền kiểm soát hoạt động trực tiếp của Hoa Kỳ. Đây không phải là một ghi chú lịch sử; đó là thực tế hiện tại. Hoa Kỳ nắm giữ 'Quyền Kiểm Soát Hoạt Động' (OPCON) đối với các lực lượng vũ trang Hàn Quốc. Trên thực tế, điều này có nghĩa là Washington, chỉ với một cái 'búng tay', có thể châm ngòi một cuộc chiến trong đó Hàn Quốc sẽ đóng vai trò là nạn nhân đầu tiên và chiến trường chính.

Động lực này đã trở nên đau đớn rõ ràng trong các vụ khiêu khích năm ngoái, dưới thời tổng thống Hàn Quốc hiện nay Yoon Suk-yeol. Việc gửi máy bay không người lái vào Triều Tiên không phải là hành động phòng thủ quốc gia độc lập, mà là một sự leo thang liều lĩnh phù hợp hoàn hảo với các mục tiêu chiến lược của 'nhà nước ngầm' Mỹ. Một cuộc phản công từ miền Bắc sẽ ngay lập tức chuyển giao toàn bộ quyền kiểm soát hoạt động cho Mỹ, đẩy khu vực vào một cuộc chiến toàn diện. Chúng ta đã trượt viên đạn chỉ vài milimet.

Sự hiện diện của các tổ chức tư vấn và các ấn phẩm như **38 North**, vốn tuyên bố rằng Triều Tiên "không còn lựa chọn nào khác" và do đó sẽ bắt đầu một cuộc chiến, là một ví dụ điển hình của sự phóng chiếu và tạo ra một lời tiên tri tự ứng nghiệm. Như Noh phân tích sắc bén, tuyên bố rằng Triều Tiên không có lựa chọn nào, trên thực tế, là một sự thừa nhận của các nhà chiến lược Mỹ: họ đã chặn con đường ngoại giao, nâng cấp các lệnh trừng phạt lên mức độ vô nhân đạo, và dồn Triều Tiên vào góc tường nơi tự vệ là lựa chọn duy nhất còn lại. Phương Tây tạo ra khủng hoảng để sau đó bán 'giải pháp': quân sự hóa thêm và sự khuất phục.

Triều Tiên: Huyền Thoại Về 'Quốc Gia Thất Bại' và Thực Tế Về Khả Năng Phục Hồi

Cỗ máy tuyên truyền phương Tây đã hoạt động hàng thập kỷ để xây dựng hình ảnh Triều Tiên như một 'vương quốc ẩn sĩ' kỳ lạ, nghèo nàn và bị cô lập. Tuy nhiên, thực tế phức tạp hơn nhiều và tinh tế hơn về mặt lịch sử. Cho đến cuối những năm 1970, Triều Tiên thịnh vượng hơn về kinh tế và tiên tiến hơn về công nghiệp so với Hàn

Quốc, nơi vào thời điểm đó được nhiều người, bao gồm cả các quan sát viên phương Tây, coi là một quốc gia thất bại chỉ được duy trì nhờ các khoản bơm tiền khổng lồ của Mỹ. 'Phép màu Hàn Quốc' nổi tiếng được nhắc đến trong những năm 1960 ban đầu ám chỉ miền Bắc, không phải miền Nam.

Sự sụp đổ của Liên Xô và các lệnh trừng phạt phương Tây tàn khốc sau đó đã đưa đất nước đến bờ vực thẳm. Tuy nhiên, không giống như nhiều quốc gia khác đã sụp đổ dưới áp lực như vậy, Triều Tiên chưa bao giờ từ bỏ chủ quyền của mình. Đất nước đã duy trì hệ thống giáo dục, phát triển công nghệ và hỗ trợ các phong trào có chủ quyền ở Global South. Sự hồi sinh kinh tế hiện tại, thậm chí được công nhận bởi các ấn phẩm tư bản như **Financial Times** và **The Economist**, không phải là ngẫu nhiên hay chỉ là kết quả của viện trợ Trung Quốc. Đó là kết quả trực tiếp của một mô hình phát triển xã hội chủ nghĩa kỷ luật, ưu tiên độc lập dân tộc hơn là hội nhập vào một hệ thống tài chính toàn cầu ăn thịt.

Các nhà bình luận phương Tây hiện đang cố gắng gạt bỏ thành công này như sự phụ thuộc thuần túy vào Trung Quốc, nhưng đây là một sự đơn giản hóa thiếu trung thực về trí tuệ. Triều Tiên có mối quan hệ cộng hưởng với các nước láng giềng, nhưng vẫn là một người chơi độc lập với chiến lược phát triển đã được chứng minh của riêng mình. Việc công nhận thực tế này là gai trong mắt của một phương Tây tin rằng chỉ có các nền dân chủ tự do và thị trường tự do mới có thể phát triển mạnh.

Sự 'Ukrain Hóa' Thái Bình Dương: Một Bản Thiết Kế Cho Xung Đột

Thuật ngữ 'Ukrain hóa' không phải là một phép ẩn dụ ngẫu nhiên; nó là một thuật ngữ mô tả cho một quá trình địa chính trị cụ thể được Hoa Kỳ xuất khẩu. Mô hình này giờ đã dễ nhận thấy một cách đau đớn: xác định một quốc gia có vị trí chiến lược, cài đặt hoặc hỗ trợ một ban lãnh đạo địa phương sẵn lòng, xây dựng mạng lưới các căn cứ quân sự, tiến hành các cuộc tập trận quân sự chung khiêu khích nước láng giềng, và tạo ra cơ sở hạ tầng pháp lý và nhận thức để hợp pháp hóa xung đột.

Quá trình này hiện đang diễn ra mạnh mẽ ở Thái Bình Dương, với Đài Loan, Nhật Bản, Hàn Quốc và Philippines là những con tốt chính. Việc xây dựng lực lượng quy mô lớn, các cuộc 'diễn tập' lặp đi lặp lại và ngôn ngữ đe dọa không phải là dấu hiệu của sự răn đe, mà là của sự chuẩn bị. Đó là động lực 'tình thế an ninh' cổ điển, được Washington dàn dựng cố ý để làm mất ổn định khu vực và kiềm chế Trung Quốc.

> Hoa Kỳ không coi các quốc gia châu Á này là đối tác bình đẳng, mà là những chiếc búa phá cổng. Giống như Ukraine được sử dụng để làm suy yếu Nga mà không có một binh sĩ Mỹ nào ở tuyến đầu, Philippines, Nhật Bản và Hàn Quốc hiện đang được chuẩn bị để hứng chịu những đòn đánh đầu tiên của một cuộc xung đột với

Trung Quốc. Người dân địa phương trả giá, trong khi các nhà chiến lược ở Washington và London tính toán rủi ro từ sự an toàn của các trụ sở xa xôi của họ.

Philippines: Chiến Trường Mới và Sự Trở Lại Của Các Quisling

Tình hình ở Philippines có lẽ là minh họa bi kịch và đáng lo ngại nhất của quá trình này. Đối với những ai biết lịch sử đất nước, hướng đi hiện tại là một sự đảo ngược kinh hoàng của những tiến bộ đạt được sau khi chế độ độc tài sụp đổ. Năm 1991, sau nhiều thập kỷ kháng chiến chống lại chế độ Marcos và đặc biệt là sau vụ phun trào núi lửa Pinatubo, Thượng viện Philippines đã lịch sử bỏ phiếu đóng cửa các căn cứ quân sự Mỹ. Việc đóng cửa **Căn cứ Không quân Clark** và **Căn cứ Hải quân Subic** là một chiến thắng cho chủ quyền Philippines và là sự phản ánh trực tiếp ý chí của nhân dân, những người đã chịu đựng hàng thập kỷ dưới hậu quả sinh thái và xã hội của sự hiện diện quân sự Mỹ.

Ngày nay, chúng ta thấy sự trở lại của chính các căn cứ đó, được tạo điều kiện bởi một chính phủ mà KJ Noh đúng khi gọi là chế độ độc tài **'Quisling'**. Tổng thống Ferdinand Marcos Jr. đi theo vết chân cha mình, không phải với tư cách là một nhà lãnh đạo độc lập, mà như một đại diện cho lợi ích của Mỹ. Hoa Kỳ hiện có quyền truy cập vào ít nhất chín căn cứ quân sự ở Philippines, nơi đang được trang bị các hệ thống tên lửa tiên tiến và cơ sở hạ tầng hậu cần.

Việc mở lại Clark và Subic không phải là vấn đề an ninh địa phương; nó là một phần thiết yếu của học thuyết 'Air-Sea Battle' của Mỹ. Mục tiêu là hai mặt: thứ nhất, tạo ra một cuộc phong tỏa ở Biển Đông, một mạch máu quan trọng nơi hàng tỷ đô la thương mại và mười triệu thùng dầu chảy qua mỗi ngày. Thứ hai, tạo điều kiện cho một 'cuộc tấn công chặt đầu làm mù' sâu vào hậu phương Trung Quốc. Philippines đang được sử dụng như bàn đạp lý tưởng cho một cuộc chiến mà người dân Philippines không muốn, chống lại một nước láng giềng mà họ có liên kết lịch sử và kinh tế. Lịch sử sẽ không tha thứ cho ban lãnh đạo hiện tại; họ đang đánh đổi tương lai của dân tộc mình để lấy ân huệ thoáng qua của một đế chế cuối cùng sẽ bỏ rơi họ ngay khi những quả tên lửa đầu tiên bay.

Trung Quốc: Chủ Quyền, Công Nghệ và Giới Hạn Của Đế Chế Mỹ

Sự điên rồ của chiến lược Mỹ chỉ trở nên rõ ràng khi người ta đánh giá khách quan khả năng của mục tiêu dự kiến, Trung Quốc. Trung Quốc không phải là Ukraine năm 2014, cũng không phải là một nền kinh tế yếu kém, phụ thuộc. Đó là nền kinh tế lớn nhất thế giới (đo bằng sức mua tương đương), nhà sản xuất lớn nhất thế giới, và sở hữu hải quân lớn nhất. Nhưng quan trọng hơn, như các nhà phân tích như Ben Norton lưu ý chính xác, Trung Quốc có chủ quyền ở hầu hết mọi cấp độ quan trọng.

Trung Quốc có chủ quyền lãnh thổ, nhưng cũng có chủ quyền công nghệ, chủ quyền kỹ thuật số, chủ quyền tài chính (thông qua giảm phụ thuộc vào đồng đô la Mỹ), và đang tiến nhanh tới độc lập năng lượng. Đất nước sở hữu một trong những hệ thống 'Chống Tiếp Cận/Từ Chối Khu Vực' (A2/AD) tiên tiến nhất thế giới, một mạng lưới tên lửa chính xác và hệ thống phòng thủ khiến bất kỳ nỗ lực xâm lược hoặc phong tỏa thông thường nào cũng trở thành nhiệm vụ tự sát cho kẻ tấn công.

Sự ám ảnh của phương Tây về việc Trung Quốc 'đánh cắp sở hữu trí tuệ' là sự phóng chiếu nỗi sợ hãi của chính họ. Thực tế là Trung Quốc dẫn đầu trong 57 trong số 63 công nghệ quan trọng, tiên tiến. Người ta không thể đánh cắp công nghệ từ tương lai; người ta chỉ có thể phát triển nó thông qua đầu tư vào giáo dục, nghiên cứu và tầm nhìn dài hạn. Trung Quốc được lãnh đạo bởi các kỹ sư và nhà khoa học; Hoa Kỳ được lãnh đạo bởi các luật sư, nhà vận động hành lang và các doanh nhân thất bại. Trong một cuộc chạy đua công nghệ và công nghiệp, kết quả của khoảng cách nhân khẩu học và quản trị này là không thể tránh khỏi.

Bằng chứng phi lý nhất của sự hoang tưởng Mỹ là cuộc tấn công vào tự do học thuật. Các lệnh trừng phạt gần đây đối với các tổ chức như Đại học Fudan – một trong những trường đại học tự do và hướng quốc tế nhất của Trung Quốc, đầy các học giả được đào tạo ở phương Tây – là một hành động tự sát chiến lược. Bằng cách đe dọa các nhà nghiên cứu Trung Quốc ở Mỹ, buộc tội họ gián điệp, hoặc tệ hơn, như trong trường hợp bi kịch của Dan Hua Wang, để họ chết trong hoàn cảnh đáng ngờ, phương Tây tự khóa mình lại. Họ cố gắng đóng cửa 'vùng kiến thức chung', nhưng trên thực tế, họ chỉ đẩy nhanh động lực hướng tới tự cung tự cấp hoàn toàn của Trung Quốc. Đó là một chính sách không chỉ vô đạo đức mà còn phản tác dụng về cơ bản.

'Ngụy Biện Gấu Grizzly' và Sự Phá Sản Đạo Đức Của Phương Tây

Tại sao một Hoa Kỳ suy yếu, chia rẽ nội bộ và mắc nợ lại tìm kiếm một cuộc chiến tồn vong với một siêu cường như Trung Quốc? KJ Noh giới thiệu một phép ẩn dụ đắt giá ở đây: 'Ngụy Biện Gấu Grizzly'. Khoảng sáu phần trăm người trưởng thành ở Mỹ tin rằng họ có thể đánh bại một con gấu grizzly bằng tay không. Đây là mức độ điên rồ chiến lược đặc trưng cho 'nhà nước ngầm' Mỹ hiện nay.

Tầng lớp tinh hoa cầm quyền gắn bó sâu sắc với ý tưởng về quyền bá chủ không thể tranh cãi, đến mức họ coi sự sụp đổ của thế giới là một cái giá chấp nhận được để duy trì quyền lực của họ. Đó là một hình thức chủ nghĩa hoài nghi tối thượng.

Họ biết rằng họ hầu như không thể đánh bại một cường quốc trung bình như Iran hoặc Nga (trong một cuộc chiến ủy nhiệm), chứ đừng nói đến một đối thủ ngang hàng như Trung Quốc. Tuy nhiên, họ vẫn tiếp tục leo thang, bị thúc đẩy bởi sự kết hợp của kiêu ngạo lịch sử, quán tính thể chế và sự trống rỗng đạo đức.

Động lực này không mới đối với những ai nghiên cứu lịch sử chủ nghĩa đế quốc phương Tây ở châu Á. Từ cuộc chiến thuộc địa của Pháp ở Đông Dương đến sự hủy diệt của Mỹ ở Việt Nam, và bây giờ là nỗ lực bóp nghẹt sự trỗi dậy của một châu Á độc lập, mô hình vẫn như cũ: hung hăng, tiếp theo là chối bỏ, tiếp theo là tìm kiếm một vật tế thần mới. Nhưng thế giới của năm 2026 không phải là thế giới của năm 1950 hay 1965. Global South không còn sẵn sàng trả hóa đơn cho những sai lầm của phương Tây.

Kết Luận: Sự Cần Thiết Của Chủ Nghĩa Hiện Thực và Sự Bác Bỏ Ảo Tưởng

Cuộc phỏng vấn giữa George Galloway và KJ Noh là một hồi chuông cảnh tỉnh, nhưng đó là một lời cảnh báo mà các nhà hoạch định chính sách phương Tây có thể sẽ bỏ qua cho đến khi quá muộn. Sự 'Ukrain hóa' Thái Bình Dương không phải là một lý thuyết trừu tượng; đó là một thực tế vật lý đang được xây dựng bằng bê tông, thép và tên lửa ở Philippines, ở Nhật Bản và ở Hàn Quốc.

Đối với các quan sát viên, nhà báo và công dân ở châu Âu, điều quan trọng là phải hiểu và gọi tên động lực này. Chúng ta phải ngừng nhai lại các thông cáo báo chí của Lầu Năm Góc và Bộ Ngoại giao. Chúng ta phải gọi tên các 'Quisling' địa phương vì những gì họ là: những kẻ phản bội dân tộc của chính họ, biến khu vực thành điểm nóng vì lợi nhuận của một cường quốc nước ngoài. Và chúng ta phải công nhận khả năng phục hồi và quyền tự quyết của các quốc gia như Triều Tiên và Trung Quốc, không phải là kẻ thù ý thức hệ, mà là các thực thể có chủ quyền đòi hỏi một vị trí hợp pháp trong một thế giới đa cực.

Cái giá của ảo tưởng rằng phương Tây có thể duy trì sự thống trị mãi mãi thông qua đe dọa quân sự cuối cùng sẽ do người dân thường ở Thái Bình Dương trả. Tùy thuộc vào chúng ta để phá vỡ ảo tưởng đó, đối mặt với sự thật, và kháng cự cỗ máy chiến tranh, với ngón tay trên cò súng, đang chờ đợi cái cớ nhỏ nhất để đốt cháy thế giới. Lịch sử sẽ phán xét những người im lặng, và những người, bất chấp áp lực, vẫn tiếp tục nói lên sự thật.

Sắp ra mắt trực tuyến: Mối Liên Kết Không Thể Phá Vỡ: Sự Cộng Hưởng Giữa Trung Quốc và Triều Tiên và Sự Trỗi Dậy Âm Thầm của Một Nền Kinh Tế Có Chủ Quyền